

відповіді члени кваліфікаційної палати мають право ставити особі, яка складає іспит, додаткові запитання з метою з'ясування рівня її знань. Після чого вираховується середньоарифметична оцінка з письмового та усного іспитів і визначається пройшла особа екзамен чи ні. [3]

Але після того, як особа успішно склала іспит, вона не отримує одразу свідоцтво на право заняття адвокатською діяльністю. Вона також повинна пройти стажування у адвоката протягом шести місяців.

У цілому кваліфікаційний іспит на заняття адвокатської діяльності – є дуже важливим етапом у розвитку інституту адвокатури, тому що завдяки такому екзамену проходить відбір дійсно гідних правовиків, що зможуть професіонально захищати інтереси осіб, які звернулись по правничу допомогу. Але, все ж таки, проведення кваліфікаційного іспиту потребує реформування та змін, адже система надто складна та недосконала.

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст.141.
2. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 5 липня 2012 року № 5076-VI. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>.
3. Рішення Ради адвокатів України «Порядок допуску до складання кваліфікаційного іспиту, порядок складання кваліфікаційного іспиту і методику оцінювання результатів складання кваліфікаційного іспиту для набуття права на заняття адвокатською діяльністю» від 17.12.2013 // Відомості Верховної Ради України, № 270.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Деменчук Марина Олександрівна**

Сокур В.О.

*студентка 2-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИКОНАННЯ АДВОКАТСЬКИХ ЗАПИТІВ

З прийняттям у 2012 році нового ЗУ «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» стадія збору інформації в діяльності адвоката набула суттєво нового значення. Найрозповсюдженішим засобом отримання необхідної для адвоката інформації вважається адвокатський запит.

Зокрема, Закон визначив саме поняття «адвокатського запиту», як письмове звернення адвоката до органу державної влади, місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб, підприємств, установ й організацій незалежно від форми власності та підпорядкування, громадських об'єднань про надання інформації, копій документів, необхідних адвокату для надання правової допомоги клієнту.[1]

Та все ж, чи можна вважати адвокатський запит найефективнішим засобом збору інформації? З однієї сторони, адвокатський запит мав би полегшувати життя правозахисникам, проте в реальному житті адвокати стикаються з низкою проблем, що тільки ускладнюють цей процес.

Досить часто адресати, не бажаючи відповідати на адвокатський запит, посилаються, що запитувана інформація або документи з обмеженим доступом. Проте, перелік таких документів чітко визначений в ЗУ «Про інформацію». Варто пам'ятати, що інформація з обмеженим доступом – це конфіденційна, таємна та службова інформація [2]. При цьому, конфіденційна інформація – це інформація про фізичну особу, або коли доступ до такої обмежується фізичною або юридичною особою, за винятком суб'єктів владних повноважень.

Звідси випливає, що знайти «підходящі» причини для відмови адвокату в наданні конкретної відповіді на його запит досить легко, адже будь-яка інформація може потратити до режиму конфіденційності.

Існують обмеження в наданні інформації та документів, отриманих в ході досудового розслідування. Це до прикладу, відомості, що містять державну таємницю та не можуть бути об'єктом адвокатського запиту, адже коло осіб які мають право на доступ до таких відомостей чітко регламентоване спеціальним законодавством. Тобто адвокатура, однією з головних функцій якої є захист прав та інтересів клієнта, позбавлена права отримати таку інформацію.

Ще однією частою проблемою постає ненадання відповідними органами у визначений законом строк, а саме протягом п'яти днів з моменту отримання запиту, відповіді на адвокатський запит, тим самим затягуючи процес виконання адвокатом його роботи. Дозволяється подовжити строк розгляду адвокатського запиту до 20 робочих днів, у разі, якщо адвокатський запит стосується надання значного обсягу інформації, проте категорія «значного обсягу» є досить оціночною та носить суб'єктивний характер, що також може нівелювати ефективність даного механізму отримання інформації.

Відомо, що за невиконання запиту на інформацію законодавчо передбачена відповідальність. Зокрема, ч. 4 ст. 212-3 КпАП було встановлено, що неправомірна відмова в наданні інформації, несвоєчасне або неповне надання інформації, надання інформації, що не відповідає дійсності, у відповідь на адвокатський запит, запит кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури, її палати або члена відповідно до Закону № 5076 тягне

за собою накладення штрафу на посадових осіб у розмірі від двадцяти п'яти до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.[3] Проте, державні органи продовжують відмовляти у надані відповідей на адвокатські запити, найчастіше, через нібито неправильне оформлення. Однак вони, як правило, не уточнюють, в чому саме полягає помилка. На практиці зустрічаються все більш оригінальні причини відмови. Найрозповсюдженіше з них – загальне відсилення за недотримання вимог до адвокатського запиту.

На мою думку, для належного врегулювання вищевказаних проблем з виконання адвокатських запитів, доречно було б закріпити, право на отримання інформації за адвокатом, як спеціальним суб'єктом інформаційних відносин, виключно в ЗУ «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Будь-які інші нормативно-правові акти не повинні перешкоджати здійсненню цього права. Інформація на запити адвокатів має надаватися на тих самих засадах, що і на запит суду, прокуратури та правоохоронних органів. Відмова у виконанні запиту має бути можливою лише тоді, коли таким же чином буде відмовлено вищезазначеним органам.

Очевидно, що наявність подібних проблемних аспектів, наврядчи свідчить про існування належних законодавчих передумов для дії професійної, незалежної та ефективної адвокатури в Україні. Підводячи підсумок, варто сказати, що ця сфера адвокатської діяльності є невід'ємною складовою виконання адвокатом своїх професійних прав та обов'язків, а тому питання щодо її належного регулювання і вдосконалення має займати досить значне місце в нашій країні.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 5 липня 2012 року № 5076-VI. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>
2. Про інформацію: Закон України від 2.10.1992 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984. Відомості Верховної Ради УРСР. 1984. додаток до № 51, ст. 1122

Науковий керівник: асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» ***Джабурія Олена Олександрівна***